

andet Ting, at en fremragende Repræsentant for Landbruget har sagt, at det at producere Flæsk er fordelagtigere nu, end det var for et Aar siden; nogen Anledning til at støtte paa den Maade er der altsaa ikke. At hjælpe til en billigere Flæskeproduktion, selv om den resulterede i lavere Maksimalpriser paa Flæsk, vil efter vor Mening ikke være anbefalelsesværdigt, fordi Hjælpen ikke vilde naa ud til dem, den skulde naa ud til eller i alt Fald, hvis den naaede ud og mærkedes i Prisen, ogsaa vilde naa ud til Folk, som ikke trængte til Hjælp.

Men ogsaa af den Grund vil vi ikke kunne gaa med til at give den højtærede Indenrigsminister dette Beløb til Raadighed, at vi finder, at Ministeren og Regeringen overhovedet ikke har benyttet Loven af 7. August 1914 saaledes, at vi kan være helt tilfredse dermed. Vi kan ikke sige os fri for den Opfattelse, at den højtærede Minister og Regeringen nu og da ser i for høj Grad til det Parti, ved hvis Støtte og af hvis Naade de fører deres politiske Liv. Vi mener ikke, at den Lov administreres saaledes, at man faar Indtryk af, at det er en Landsregering, som administrerer den. Det konservative Folkeparti, som den højtærede Minister haaber vil støtte ham i denne Sag, hvad vi ogsaa under visse Forhold vil, netop naar det gælder Hensigtens Opnaaelse, er ikke et Overklasseparti, det er netop et Parti, som efter bedste Evne søger at varetage Mellemlklassens Interesser og igen ganske specielt de store Dele af Mellemlklassen, som i særlig Grad trænger til økonomisk Hjælp og Støtte. Under normale Forhold vil man, naar der er Tale om at hjælpe paa den ene eller anden Maade, hvad enten det er ad Offentlighedens Vej eller ad Friydlighedens Vej, gennem private Foranstaltninger være tilbøjelig til at søge Trangen dybt nede. Men nu er Forholdet det, at Trangen findes ikke alene hos de Samfundsklasser, hvor man plejer at finde den, men den findes i Virkeligheden meget højere oppe. Tusinder af Familier, som aldrig havde tænkt, at de skulde komme til at ønske eller trænge til Hjælp af Staten eller det offentlige — selvfølgelig ikke paa den Maade, som man ellers regner med eller tænker paa, naar man taler om offentlig Hjælp, men altsaa ved særlig Foranstaltninger fra Statens Side —, er nu saaledes

stillede, at de i Virkeligheden har svært ved at tænke sig Fremtiden nogenlunde langt ud uden at regne med, at den Hjælp, som Staten yder, ogsaa en Gang naar dem, og at man ikke stadig gaar nedad, men ogsaa tænker paa, at den hidtilværende Grænse maa sættes højere oppe. Ved de Foranstaltninger, der blev truffet ved Loven af 22. December 1915, har man i øvrigt sat Kommunerne i Stand til at hjælpe netop de store Samfundsklasser, der i Regelen er dem, som skal hjælpes og som oftest hjælpes, og det er slet ikke ubetydelige Beløb, som der stilles til Raadighed. Endvidere har de organiserede Arbejdere kunnet klare sig ganske godt derved, at de er i Stand til gennem deres Organisationer at kræve og opnaa højere Løn, hvad de mange Forhandlinger, som i den seneste Tid er førte om disse Spørgsmaal, og hvorved saa godt som alle de vedkommende har opnaaet at faa deres Kaar forbedret, bærer Vidne om. En stor Del Personer, som er beskæftiget ved privat Virksomhed, har i høj Grad nydt godt af den Forstaaelse, som private Arbejdsgivere og Ledere af større Selskaber har vist, idet de i nogenlunde rigt Maal har givet deres Personale Dyrtidstillæg. Men tilbage er i Virkeligheden Tusinder af Mennesker, hvis Indtægter er utilstrækkelige, som lider Nød, og som kun kan faa Hjælp, naar man beslutter sig til at sætte Grænsen for Kravet paa Hjælp højere. Og her mener vi, at Regeringen har ikke saa lidt paa sin Samvittighed, her mener vi, at Regeringen ikke, hvad den nærmest skulde, er gaaet i Spidsen. Den har holdt sig for længe tilbage, og vi mener, at netop det Dyrtidsforslag, som i Forgaars blev fremsat i det andet Ting, viser Berettigelsen af, hvad jeg her siger, og af den Kritik, jeg fremsætter. Ned efter hjælper man om ikke rigeligt saa dog tilstrækkeligt, op efter hjælper man ikke, i Stedet for at man burde hjælpe tilstrækkeligt alle Steder, hvor der er Nød og Trang. Det er ganske naturligt, at Statens Tjenestemænd føler sig brøstholdne, naar de ser, hvad det er, Regeringen byder dem. Regeringen har efter min Mening her meget daarligt forstaaet sine Forpligtelser til at yde Hjælp, den er kommet for sent med sit Lovforslag. Bortset fra Finansministerens Sygdom, som bevirkede, at det kom senere, mener vi, at Regeringen kom for sent, den